

Српско колективно сећање свело се, као пуки елемент личног идентитета свакога од нас, на оних неколико стотина динара, вредних два или три одсто пензије више или мање, колико Канцелар, на сва звона, најављује да ће, до краја године, вратити "трпељивом српству", пошто му је, претходно, из новчаника заграбио свих 10 процената.

Као што је својевремено отђутао и на пријем државе Косово у Међународни олимпијски комитет, у кошаркашке, рукометне, фудбалске и друге интернационалне савезе, као што независно Косово, узима као свршену ствар, уз образложење да је за то крив бивши (ваљда, бивши бивши, јер је и бивша влада била Дачић - Вучићева?!) режим - добар део национа и не примећује да ће, пријемом Приштине у УНЕСЦО, Срби изгубити, не само своју историју, цркве, културну баштину, већ и родно место, и крштеницу, и споменике, и право на прах предака. И, опет ће Србија да ћути, јер Канцелар жели да Србија ћути због отварања, макар једног од Светих Поглавља у преговорима са Бриселом. Србија ће да ћути јер су њен Канцелар и Потканцелар обећали Вашингтону да ће да ћуте, а заузврат, као модерни вазали, добили скидање са америчке црне листе и сад, радости моја, могу слободно да путују на Запад. Србија ће да ћути, јер Његова екселенција, чувар трона на Андрићевом венцу, мора да ћути о свему и свачему (па, и о судбини сопственог "кроки крокија платформе о Космету"), плашећи се, као Цезар сина Брута, да га његова сопствена странка, она коју је "волео као своје дете", буквално не изеде или, далеко било, почисти као пепео.

Да не беше двадесете облетнице "Олује" коју ће, војнички или у цивилу, на адекватан начин, учинити важном "наши ЕУ и НАТО пријатељи", забављени великим европским и глобалним пословима, (ови наши владајући) Власи не би се досетили ни "дана сећања", ни најављеног обелиска, ни...

Топовске шупе на Аутокоманди ионако су на путу да постану тржни центар, у Јајинцима се нека "деца заиграла" графитима, Капетан Драган - у кога се, стицајем околности, ономад, нисам заклињао ја већ Канцелар и Његова екселенција - после девет година притвора у Аустралији, изручен Хрватској, а не, рецимо, Србији, као Насер Орић Сарајеву; Мартић робија скоро па доживотну казну, Бабић се убио у хашком казамату; офицере "Српске војске Крајине", по потерницама Хрватске, и уз ћутање овдашњег режима, промптно хапсе Црна Гора и Брда...

Книнске "Зора" и "Просвјета" штампале су, ових дана, репринт књиге "Судбина Крајине" (прво издање, пре 20 година, објавио је "Дан-граф") покојног Срђана Радуловића. Док сам писао поговор, нисам имао ништа ново да додам једном тексту на исту тему који сам, записао пре две деценије: Срби Крајишници и данас су ничији, што рече Кочић, ни "царски ни спахијски ни Давидови", ни српски ни хрватски - остали су само "Срђанов народ Мојсијев".

"Српску шутњу" (старији се сећају оне "хрватске шутње" која је описивала симптоматичан хрватски национални одговор на Милошевићев успон у Србији, пре доласка Туђмана на власт у Загребу) ових дана разбило је само обелодањивање пројекта меморијалног и научноистраживачког центра српских жртава геноцида у 20. веку иза кога стоје Фондација "Александар Невски" и странка Ненада Поповића. Ако сам добро разумео иницијаторе, циљ је да се, поименично, са адекватним бројкама и прецизним подацима, на једном месту, скупе сви релевантни подаци о неколико таласа геноцида и етничког чишћења над српским народом у 20. веку, почев од масакра над децом, женама и старцима које су, у Првом светском рату, спровеле аустроугарске, бурарске и немачке снаге, преко усташког геноцида над Србима у НДХ, закључно са жртвама НАТО агресије 1999. године. Јер, народ који је прихватио да се срами оних који су "у српско име" починили злочине у Сребреници, не сме више да се стиди онога што је сам преживео у протеклих 100 година.